

המערכת

'בית משיח' תרם לתהליך של 'יתבררו ויתלבנו', שהקיף את כל עדת חסידי חב"ד באשר הם. לא רק בדיון על גבי הכתב, אלא גם במעשה ובפעילות נמרצת. ההנחות הפשוטות של רבי, נסיעה לרבי, 'קבוצה', ובעיקר: פירסום בשורת הגאולה – קיבלו חיזוק וחישול, תזכורת ועידוד אצל יהיה מי שיהיה מאנ"ש והתמימים

שלוש מאות פסיעות

ההתרופפות שענניה החלו להעיב בקצה המחנה, קיבלה מענה חד וברור, שהותיר כל אחד ואחד מאיתנו "בתוך הענן", ענן הקדושה. ההנחות הפשוטות של רבי; נסיעה לרבי; 'קבוצה'; קיום ההוראות (כמו חובת המחאה עתה) ובעיקר: פירסום בשורת הגאולה – קיבלו חיזוק וחישול, תזכורת ועידוד אצל יהיה מי שיהיה מאנ"ש והתמימים. מי בהסכמה מפורשת ומי בתת-מודע. מי בתמיכה גורפת ומי בבחינת "אוחז מקצת מן העצם", אשר כחסידי ידוע לנו אשר גם במקרה כזה – אוחז הוא בכולו!

ועוד משהו מזכיר מספר השלוש-מאות. את אותה אות "שיי"ן" המבצבת מבעד למוזוה השומרת דלתות ישראל. אות המהווה חלק משם הנכתב על אחורי המוזוה כמנהג בלבד – אך דווקא היא מקרינה את נוכחות המוזוה וקדושתה גם על פתח ביתו מבחוץ. במשהו מסויים דומה היא למגן-דוד, אשר מקורותיו לוטים בערפל, אך דווקא מכח מנהג ושימוש הפך לסמל חד-משמעי של יהדות; כמו מנהגים רבים נוספים (כמו ההקפות בשמחת-תורה למשל), אשר חשיבותם הרבה מעל ומעבר ל"חומרה" ההלכתית היבשה. ודווקא הם, בהעדרם מצביעים על בעיה יסודית, וקיומם מורה על יהדות חיה ותוססת.

לא "מדאורייתא" – אך זהו הסמל והדגל, הלפיד והנס המורם על הר גבוה. שיי"ן גליונות, אשר בפתחם ובשערם מתנוססות שמונה מילים, המביעות את ה"פנים" יותר מכל דבר אחר. וכל כמה שייכתב וייאמר ויוסבר וייעטף במקורות ובציטוטים – אין זה מגיע לעוצמה הפשוטה, הנובעת מאותם מאות פעמים אשר דברי השירה הזו פרצו מקרב ולב עמוק של אלפי ישראל, ברגעים שלא היה יכול להיות בהם ולו גוון חיוור ביותר של זיוף. וכל הסבר ונימוק בטל לעומת האור העצום הבוקע מתוך האמת הזאת, אשר "רק" נענוע ראש ליבה והחיה אותה, וקיים בה "שימה בפייהם".

ובלבבת-אש קודש זו ימשיכו כל החסידים למגדולם ועד קטנם, באמונה שלימה ובבטחון רב ועצום, עדי אשר להבותיה יקיפו ארבע כנפות תבל וישרפו את שיירי הגלות, ובהגלות נגלות מלכם צדיק ונושע תעלה ביתר-שאת כסערת קול מים רבים:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

במרחק גדול של זמן, אך בקשר לאותו עניין ממש, מוצאים פעמיים בתורה את המספר שלוש-מאות. הפעם הראשונה היא בנוגע לתיבת נח, "שלוש מאות אמה אורך התיבה". זוהי אותה תיבה שכאשר מחוצה לה געשו מי המבול – הנמצא בתוכה לא רק ניצל מן המים הזידונים, אלא אף התעלה לדרגה של שלום ואחוה מעין לעתיד לבוא. כאשר ה"אורך" מסמל את היכולת להקיף את כל אשר בתיבה, את המימד האדיר שיכול להחיות ולשמור בתוכו עולם שלם, ולהצטייד אותו לתקופה חדשה.

הפעם השניה הייתה שנים ארוכות לאחר מכן, בדור האמוראים, הלכו ר' חייא ור' יהודא בין ההרים הגדולים, ומצאו שם עצם אדם מאנשי דור המבול, והלכו לצידה שלוש מאות פסיעות. ומסביר הרבי (בשיחת ש"פ נח תשד"מ), שגם כאשר רואים דבר בלתי רצוי, אף שהוא בתוקף גדול ביותר, שלצידו ניתן ללכת שלוש-מאות פסיעות – "הנה לכל לראש אומרים לו שאינו צריך לפחד מזה, ואדרבה: עליו לדעת שמכיון שפגש ענין זה, הרי זו הוכחה שענין זה שייך אליו, היינו, שתפקידו לברר ענין זה ולהפכו לקדושה". אלו הם שלוש מאות פסיעות של בירור המנגד. שלוש מאות פסיעות אשר כל אחת לא מוסיפה בפחד מפני המשימה שנראית כאינה נגמרת, אלא מציעדה ומקרבת למטרה.

בחושך הסמיך והעבה שלאחר ג' תמוז, צעד 'בית משיח' שלוש מאות פסיעות. כמו תיבת נח השטה במים הסוערים, ובה לא רק שמירה והצלה, אלא גם "צהר תעשה לתיבה" המפיץ אור יקרות ובוקע את החושך. שלוש מאות פסיעות, כאשר היה נראה ש"עצם" החושך – כפי שהרבי מבאר באותה שיחה, שהדבר מורה על קושי ותקיפות מיוחדת – הוא הפעם באמת מעל ומעבר לכוחות. והנה ציון-דרך זה מורה כי אין להתפעל ואין לפחד, יש להמשיך ולצעוד, ולדעת כי אכן, לתפקיד הזה נועד, ובתפקיד זה יצליח.

וכמו בתיבת נח, אף סוג מבעלי-החיים לא נשאר מחוצה לה. מטרתה הייתה להציל את כ-ו ל-ם. כך גם 'בית משיח' לא מכוון רק לקהל או חוג מסויים. הוא תרם לתהליך קשה והכרחי של 'יתבררו ויתלבנו' בעניינים החשובים והעיקריים ביותר, שהקיף את כל עדת חסידי חב"ד באשר הם, בעורף הקהילות ובחזית השליחות. וזאת, לא רק בדיון על גבי הכתב, אלא גם במעשה ובפעילות נמרצת.